

SÖTÉT MAJI
II.

BLESSED BE THE WICKED

áldottak a gonoszok

fine selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KEL CARPENTER

SÖTÉT MAJI
II.

BLESSED
BE THE
WICKED

áldottak a gonoszok

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

MOTTÓ

„A fejetlenség nem gödör. A fejetlenség létra. Sokan próbálják megmászni, de lezuhannak róla, és nem vágnak neki megint. A zuhanás összetöri őket. Másoknak megadatik a lehetőség a feljutásra, de nem élnek vele. A birodalomba kapaszkodnak. Az istenekbe. Vagy a szerelembe... Káprázatokba. Mert csak a létra valódi, és nincs más, csak a mászás.” *

Kisujj, *Trónok harca*, 3. epizód, 6. rész

* Surányi Zsófia fordítása.

1. FEJEZET

A kalózkirálynő

„Minden királynő kalóz a maga idejében.”

– Quinn Darkova, a Fierté-ház vazallusa, félelemkeltő

Arany. Minden sarkon ott csillogott. Quinn nem igazán tudta, mire számíton Tritol hírhedt városában, de a kalózkirálynő nevéhez híven ez inkább a szerencse városa volt.

A sárga és bronzszínű, fényesre csiszolt kupolák jelzőfényként világítottak Levitikusz perzselő tekintete alatt. Hunyorogva haladtak át a főter kapuján, Quinn látását teljesen elhomályosította a homok. Színes ruhák lógtak az ablakokból és ajtókból, a boltosok épp kinyitottak.

Quinn hallotta a pletykákat, hogy Imogen szereti, sőt kifejezetten szerencsésnek tartja, ha a népéről lerí a gazdagság. Ha azokból a nyájas kereskedőkből indult ki, akik ajándékokat és csecsebecsüket kínáltak az előttük lovagló és a hatását a kantárral noszogató Axenek, Quinn hajlott rá, hogy higgyen a szóbeszédnek.

– A királynőnek! – kiáltozták a kalmárok, kezükben a legjobb kelméiket és arany ékszereiket lengetve. Axe csak megrázta a fejét.

Karját felemelve könnyedén elhárította őket, és úgy lovagolt végig a homokos utcákon, mintha azok az övéi lennének. Ha valóban Imogen fogadott lánya volt, egy nap talán tényleg a magáénak is mondhatja majd azokat.

– Tudod – kezdte Quinn, és Lazarusra pillantott –, igazán tanulhatnál egy-két dolgot tőlük. – Azzal egy árusra mutatott, aki előresietett, és épp egy több aransodratból készült nyakláncot kínált nekik. A kereskedő leszegett fejjel emelte a magasba az ékszert, és bár Quinn pont le akart hajolni, hogy elfogadja, Lazarus rosszalló pillantást vetett rá.

– Az nem a tiéd!

Quinn résnyire szűkítette a szemét, de visszahúzta a kezét a nyaklánctól, és nem mondott semmit. Továbbhaladtak a város belseje felé.

A hőség könnyörtelenül nyomta őket, a levegő egyre párásabbá vált. Quinn oldalra sandított, majd egyenesen előrenézett, a furcsa lányra, aki vezette őket.

Axe továbbra sem törődött Tritol polgárainak a felajánlásaival. A város legmagasabb épülete felé vezette a csapatot. Az épület kiemelkedett a főváros többi része közül, hegyes csúcsa ragyogott a napfényben. *Még több arany*, állapította meg Quinn.

Halkan füttyentett, amikor megérkeztek az épület kapujához: a hatalmas, zafírkék és királylila drágakövekkel kirakott, ívelt alkotmányba tengeri lényeket, mítoszok és legendák teremtményeit faragták. Sellőket. Krakeneket. A mélyből származó lényeket, amiket egykor Myori istennőként emlegettek. De ezt csak az elsüllyedt hajók és az óceán fenekén nyugvó tengerészek tudnák biztosan megmondani.

– Nem csoda, hogy ezerszer is elátkozzuk a haragját – motyogta Quinn. Lazarus ismét ránézett, de Quinn ezúttal figyelmen kívül hagyta.

Axe intett az odafent strázsáló embereknek, és a kapu felemelkedett. Beléptek, majd megálltak a virágos udvar közepén. Magas akácok lógatták lila fürtjeiket följük, indák kapaszkodtak fel a kőfalakon.

– Rendben – jelentette ki Axe. – Már vár ránk.

Quinn átadta a kantárt az elé lépő istállófiúnak, majd megfordult, és követte a többieket. Beléptek az épületbe, és Quinn elismerő pillantást vetett a falak aranyberakására. A kövezet széles, gyöngyházfényű téglából és krémszínű habarcsból készült, amit helyenként vörösesbarna foltok tarkítottak.

Vér.

Legalábbis Quinn annak sejtette, hisz látott már ilyesmit más országokban. Egy más időben.

Axe felszaladt a lépcsőn, amely egy drága párnákkal teleszórt helyiségbe vezetett. Idősebb, olajbarna bőrű, kemény arckifejezésű nő ült a trónuson, aminek aranyozott lábait karmosra faragták. Sötét, őszülő haját szorosan befonta, ami így kiemelte éles vonásait. Sebhely futott végig az arcán, az áll vonalával párhuzamosan. Az egyik válláról lecsúszott a túl bő, fehér ing, láthatóvá téve a furcsa fekete jeleket a bőrén. Kalózsziimbólumok. Biztosan ő a királynő.

– *Madara*, itthon vagyok! – jelentette be Axe vidáman, ahogy sietett üdvözölni őt.

A királynő lassan kinyitotta a szemét, és a jövevények felé fordult – sápadt ajka kegyetlen mosolyra húzódott, amikor felegyenesedett.

– Igen, és úgy tűnik, hoztál pár... – Egy pillanatra megállt, és undorodva felhúzta az orrát. – Hívatlan vendéget.

Axe boldogan elvigyorodott, és lehuppant a trón kemény karfájára.

– Ahogy kérted. Egész szép kis társaság.

– Tényleg? – mérte végig a csapatot a királynő.

Axe ragyogó mosolyt villantott Quinnre, és kacsintott egyet. Quinn pislogva nézte a furcsa lányt, nem igazán tudta, mit gondoljon róla.

– Lazarus Fierté – kezdte Imogen, amivel egyből magához rántotta Quinn figyelmét. – Thorne a hegyekből sólymot küldött, hogy értesítsen az érkezésekről. Számítottunk rátok, bár nem ilyen hamar.

Lazarus egyik kezét a szívére téve előrelépett.

– Imogen királynő – biccentett tiszteletteljesen, majd leengedte a karját –, igen, sajnos sietnünk kellett.

– Azt látom. – Imogen félrebillentette a fejét, és nem szólt többet. Várt.

– Köszönöm, hogy ilyen rövid időn belül fogadtál bennünket. Tudom, hogy egy meghallgatást előre illene kérni – folytatta Lazarus. A hangja meggyőző és határozott volt. Képes lett volna csupán a mosolyával elérni, hogy a nők mérget igyanak a tenyeréből. Quinn ezt mindig is csodálta benne.

Kell egyfajta kegyetlenség ahhoz, hogy valaki barátságot színleljen az ellenséggel, majd vigyorral a képén végezzen vele.

Imogen felsóhajtott. Keresztbe tette a lábát, halvány inge meggyűrődött, ahogy hátát a mögötte felhalmozott párnáknak nyomta. Mellette Axe elvigyorodott, és kíváncsian figyelte a történéseket. Quinn gyanakvóan nézte a lányt, közben Lazarus újra megszólalt:

– Szeretnék négy szemközt beszélni – mondta. – Mint Norcasta jövőbeli királya, bölcsőbb lenne a javaslatomat egy sokkal... – Píllanatnyi szünetet tartva végigmérte a tróntermet, mielőtt befejezte volna: – ...zártabb környezetben megvitatni.

A királynő ismét sóhajtott, majd a fejét hátradöntötte, mintha máris belefáradt volna Lazarus jelenlétébe. Aztán a tekintetét

Lazarusról Draevenre, majd Vaughnra fordította, és enyhén összeszűkül a szeme, amikor végül Quinnen állapodott meg a figyelmé. Ő rezzenéstelenül viszonzta a pillantását, fittyet hányva az udvariasságra.

Szinte hallotta Lorraine szigorú hangját, ahogy arra inti, tartsa be az illemszabályokat, és mutasson tiszteletet. Ahelyett, hogy ez most felbosszantotta volna, inkább aggodalom lopakodott a gondolatai közé. Vajon hol lehet most Lorraine, és milyen állapotban? De Quinn elhatározta, hogy ráér később is aggodalmaskodni ezen, és megkeményítette az arcvonásait.

– A javaslatod helyett – szólalt meg Imogen –, először is szeretném tudni, miért hever több tucát, ilvasi színekbe öltözött férfi holtan a városom előtt.

– *Madara...* – kezdte Axe, de az anyja pillantásától megzavarodva elhallgatott.

Imogen felemelte a kezét, hogy elejét vegye a további szavaknak.

– Most, most, *Tesora*, hadd válaszoljanak ők a kérdésemre.

Axe összevonta a szemöldökét, de hátrébb lépett. Quinn érdeklődve figyelte a kettejük közti szóváltást.

– Mint Norcasta trónörököse, elég sok ellenséget szereztem magamnak és a vazallusaimnak – válaszolta Lazarus. – Elnézést kérek a kellemetlenségért, és biztosíthatlak, hogy a város falain kívül fekvő holtak nem felséged polgárai. Csak zsoldosok, akiket azért béreltek fel, hogy végezzenek velem és a társaimmal.

– Hmmm...

Quinn-nek nem tetszett a királynő hümmögése. Túlságosan leereszkedő volt ahhoz a szövetséghez képest, amit Lazarus meg akart kötni.

– Igen, hallottam, hogy Claudiusnak új örököse van – folytatta könnyedén Imogen. Egy kézmozdulattal intett az egyik oldalt álló

szolgának. A férfi előrelépett, és egy serleget nyújtott át neki. Imogen nagyot kortyolt a borból, majd felsóhajtott, és lenyalta az ajkára tapadt cseppeket. – Szóval... Ez azt jelenti, hogy te vagy a Sötét Herceg?

Quinn összeráncolta a homlokát. Bár Lazarus nem reagált, ez nem akadályozta a kalózkirálynőt abban, hogy folytassa. Kezében a serleggel lenézett rá.

– Mint Sötét Herceg, azt akarod mondani, hogy bűnözőket... szélhámosokat hoztál *a küszöböm elé?*

– Gondoskodtunk róluk – válaszolta Lazarus.

Quinnben felvillant, mennyire brutálisan számoltak le velük. Soha nem lesz képes elfelejteni a csontok roppanásának hangját és azokat a halálsikolyokat. Valami megváltozott benne akkor.

Mert most, hogy már tudta, mennyire epekedik ez után, soha többé nem lesz képes visszatérni a régi énjéhez.

– Mindezek ellenére – folytatta Imogen – engem és a népemet belekeverni a te kicsinyes norcastai viszálykodásodba anélkül, hogy előzetesen ezt velem is megbeszélted volna, súlyos vétség, lord Fierté. – A hangja kemény volt, mart, egyértelműen figyelmeztetésnek szánta, hogy nem érdemes vele packázni.

– Ők... – kezdte Lazarus mennydörgő hanggal.

– Ó, tudom, miről szól ez a viszály – vágott a szavába hidegen Imogen. – Nem válhatsz olyan kalózkirálynővé, akit minden földön meg tengeren ismernek és félnek, anélkül, hogy ne tanulnál meg olvasni azokban a hullámokban, amiket az emberek vetnek. Mindent tudok az ellenségeidről, Lazarus Fierté, éppúgy, mint ahogy azt is tudom: lehet, hogy te vagy Norcasta örököse, de nem vagy *vér szerinti* örökös.

Bár Lazaruson látszott, hogy ismét szólni akar, a nő felvonta a szemöldökét, amivel újra elhallgattatta.

Axe ásított, és úgy lóbálta maga körül a két karját, mint egy unatkozó gyermek. Draeven összeszorította az állkapcsát néma dühében, az ökle is elfehéredett. De Quinn tudta, hogy ez a harag nem a jelenlegi helyzetük miatt lobbant a férfiban, hanem az a harag volt, ami eddig őbenne fortyogott, és most Draevenbe szállt át. Még mindig alig hitte el, hogy Draeven – az irritáló „Napfény úr” – egy dühtolvaj.

Dehát látott már Quinn furcsább dolgokat is az életében. Ő *ma-ga* is jóval furcsább volt.

Bár a helyetteséből hullámokban áradt a feszültség, ami bármelyik pillanatban kitörhetett, Lazarus maga mozdulatlan maradt, és továbbra is összeszedettnek tűnt.

– Talán most már megérted, miért kértem, Imogen királynő, hogy négy szemközt beszélhessünk – mondta.

Mielőtt a nő válaszolhatott volna, a nagyterem ajtaja kinyílt, és visszhangzó léptek hallotszottak mögöttük. Quinn hátrafordult. Egy újabb férfi lépett be. Az örök mélyen meghajoltak.

A férfi magas és karcsú volt, fekete öltözetet viselt, csupán a dereka köré tekert szövet pompázott fehér és kék színben. A szövet két vége egészen a lábfejéig lógott. A férfi megkerülte a csoportjukat, és bár nem igazán volt különösebben elegáns, úgy lépett a királynő elé, mintha egy bizalmasa lenne.

– Késtél – jegyezte meg Axe közönyösen.

A férfi nem válaszolt neki, csak mélyen meghajolt a királynő előtt.

– Elnézést kérek a késésémért. Nem értesítettek, hogy a vendégeid megérkeztek.

Imogen felsóhajtott, és a férfi elé libbentette az ujjait.

– Nem számít. Most már itt vagy.

A férfi felegyenesedett, megfogta a királynő kezét. Újra meghajolt, és szelíd csókot nyomott az ujjaira húzott számtalan gyűrű egyikére.

– Köszönöm, úrnóm.

Quinn felvonta a szemöldökét. Axe megvetően elhúzta a száját, ahogy a férfi a trón másik oldalára lépett.

– A tanácsadóm, Zorel Vordlain – mutatta be Imogen, miközben oldalra kihajolva odaadta az immár üres kupát egy szolgának.

– Ez norcastai név, nemde? – jegyezte meg Lazarus, és lesütötte a tekintetét, hogy elrejtse az arckifejezését.

Zorel bólintott.

– Igen, a Vordlaineek norcastai nemesek; urak, akik hatalmas vidékek birtokosai – mondta. – De én már sok-sok éve Ilvasban élek. Ez az otthonom.

Lazarus változatlan arckifejezéssel bólintott.

– Lazarus Fierté – mutatkozott be. – Norcasta trónörököse. Ők pedig a vazallusaim, Draeven és Quinn. – Hátra sem fordulva folytatta: – És aki mögöttem áll, ő Vaughn, Thorne-nak, a ciseai törzsek vezetőjének küldötte.

– Értem. És milyen ügyben jártok a királynőmnél? – érdeklődött Zorel.

Quinn figyelmét nem kerülte el, hogy Axe arckifejezése elsötétült, amikor a tanácsadó megszólalt. A királynő hátradőlt, és ilvasi nyelven, valamint kissé túl hangosan kezdett suttogni.

– Ő az a Sötét Herceg, akiről beszéltél.

A férfi arca nem rezdült, és Quinn továbbra is szilárdan nézett maga elé. Valószínűleg tudták, hogy sem Lazarus, sem Draeven nem beszélte az ilvasi nyelvet. Nyilván azt feltételezték, hogy ő sem. Quinn magában tartotta a vigyorát.

Lazarus feszesen rájuk mosolygott, alig palástolva az arckifejezése mögött rejtőző kíméletlenséget.

– Azért vagyok itt, hogy megvitassak néhány rendkívül sürgős ügyet az országaink között – válaszolta, figyelmen kívül hagyva a királynő megjegyzését, amit nem értett. – Úgy gondolom, Ilvas királynőjének és Norcasta jövőbeli királyának érdemes lenne olyan megállapodást kötni, amely mindkettőnknek előnyös.

Zorelról tudomást sem véve a királynő felé fordult.

Quinn köhintett egyet, próbálta elrejteni a nevetését. Lazarus le-sújtó pillantásából ítélve és Axe vigyora alapján ez nem sikerült túl jól.

– Felség – folytatta Lazarus –, szövetséget kötöttem a ciseai törzsekkel, és hasonló megállapodást tervezek N’skarával is. Felséged talán nem szeretne részese lenni egy ilyen szövetségnek, amikor az országod mindhárommal határos?

Quinn teste megmerevedett, ahogy felfogta a szavakat.

N’skara.

A hazája.

A népe.

Lazarusnak fogalma sem volt róla, mit indítottak el benne a szavai. És nyilván azt sem fogta fel, hogy a tettei egészen más következményekkel járhatnak, mint amire számított. Quinn nem mutatta ki az érzéseit, és az előtte zajló beszélgetésre meg Imogen tekintetére összpontosított. A királynő is őt nézte, és összepréselte az ajkát. Folytatta a beszédét, de látszott rajta, hogy küzd a mosoly ellen.

– Egy vazallus, aki azok közül a sápadt és prúd alakok közül való, de nem küldött. Jól megfizeted őt a saját népéhez való hűtlenségéért?

– Az én hűségemet nem lehet megvásárolni – lépett előre Quinn, hogy maga feleljen. – Azokhoz vagyok hűséges, akik hozzám is azok. Lazarus eddig méltó embernek bizonyult, akit érdemes követni, és a hazámnak semmi köze ahhoz, hogy ki mellett állok.

Diszkréten kihagyta azt a részt, hogy szerződést is kötöttek, amelyben az életét tette fel fizetségnek.

Imogen felállt, és igazi kalóz módjára, pimasz magabiztossággal lépett le a trónjáról.

– Tehát a hűség fontos neked? – kérdezte, körbejárva Quinnt, hogy jobban szemügyre vegye.

Quinn rezzenéstelenül előreszegezte a tekintetét.

– Ami nekem fontos, az a túlélés – felelte. – Megbízható barátok magas pozíciókban ezt megkönnyítik.

Imogen ajkának a szeglete megemelkedett.

– Tetszel nekem – jelentette ki. – Nem köntörfalazol.

– A hűség, akárcsak a család, nem mindig a vér által dől el. – Quinn a vörös hajú lány felé villantotta a tekintetét, mire Imogen pislogott, a figyelme élesebbé vált. – Ők az én népem.

– Látom. – A kalózkirálynő egy kelletlen, tiszteletet sugalló biccentéssel visszafordult a trónja felé. – Zorel, kísérd lord Fiertét, a vazallusait, valamint a ciseai küldöttet a szállásukra – mondta, ahogy fellépdelt az emelvényére. – Egyelőre itt maradhatnak. Végül is ünnepi időszak van, nem igaz? A fesztivál hamarosan elkezdődik.

Zorel mélyen meghajolt, majd elindult a lépcsőn, hogy csatlakozzon hozzájuk. Lazarus oldalt lépett, amikor a tanácsos mellé ért, mert eltakarta a kilátást.

– A kéréssel kapcsolatban, hogy négyszemközt...

Imogen egy legyintéssel félbeszakította.

– Majd máskor, lord Fierté. Ahogy már rámutattál, a hasonló kérelmeket, különösen a *privát jellegű* beszélgetésre vonatkozó kérelmeket előre be kell nyújtani. – A nő pimasz mozdulattal megfordult, visszaült a trónjára, és keresztbe tett lábakkal, gögösen nézett rá.

– Vagy talán más oka volt, hogy négyszemközt kívántál beszélni velem? Esetleg valami intim ajánlatot akartál tenni?

Zorel megtorpant a lépcső aljánál, Quinn pedig elkomorult a burkolt célzás miatt, és lépett egyet előre. Lazarus rátette a kezét a karjára, hogy megállítsa, és a fejét rázta.

– Nem, felség. – Aztán mélyen meghajolt, Quinn pedig egy lehetnyit feljebb húzta a felső ajkát. Axe a trónra dőlve elvigorodott, és az állát a tenyerébe támasztotta. – Csupán azt kérem, hogy a lehető leghamarabb beszélhessünk.

Imogen bólintott.

– A fesztivál után. Éreztétek jól magatokat!

Lazarus meghajolt, majd Zorel nyomában elindult kifelé. Ahogy elhagyták a termet, Quinn hátrapillantott. Imogen és Axe is őket figyelte. Axe mosolyogva integetett, míg Ilvas kalózkirálynője csak kájjánul vigyorgott, és a szemében gonosz öröm csillant.

2. FEJEZET

Inkvizíció

„A kíváncsiság a titkok ádáz ellensége.”

– Quinn Darkova, a Fierté-ház vazallusa, félelemkeltő

Quinn ököllel ütött rá a nehéz faajtóra. Léptek hallatszottak, majd elfordul a kilincs, és fémcsörgéssel kinyílt az ajtó. Egy tömzsi, őszülő hajú nő lesett ki mögüle. Már eleve is vékony ajkát még jobban összeszorította, a szeme pedig gyanakvóan összeszűkülte. Mögötte egy ismerős alak hevert.

– Lorraine-t keresem – mondta Quinn, de mivel a gyógyító továbbra is pislogás nélkül bámult fel rá, elkomorodott. – Én... én egy barátja vagyok – közölte egy kis mosollyal. – Az övé... a gyógyítóé – tette hozzá, a fekvő nő felé biccentve. – Együtt érkeztünk a városba. Fierté úr engedélyezte, hogy meglátogassam...

A gyógyító ingerülten felsóhajtott, majd ilvasi nyelven szólalt meg:

– Azzal a csoporttal vagy, aki idehozta?

Quinn kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de vissza is szívtá, amikor ráébredt, hogy a nő nem érti a norcastai nyelvet. Ezért

bámult rá olyan üres tekintettel. Quinn nem volt biztos benne, hogy fel szeretné fedni a nyelvtudását. Előző nap érkeztek Ilvasba, és Lazarus szerint Lorraine *épp*hogy túl van az életveszélyen. Dominicus még nem akarta, hogy bárki is meglátogassa, de Quinn – hosszas vita után – engedélyt kapott, hogy megnézhesse Lorraine-t, feltéve, hogy nem zavarja őt.

Jelentsen ez bármit is.

Már épp válaszolt volna a gyógyítónak, amikor egy másik hang szólalt meg a folyosóról:

– Igen, vele vannak – mondta Axe ilvasi nyelven. Kétoldalt a derékán apró fejszék lengedeztek, a nyelvük ide-oda himbálódzott minden eltűzött lépésénél. A lány idősebb volt annál, hogy gyereknek lehessen hívni, de fiatalabb, semhogy valódi nő legyen. Ennek ellenére alacsony volt a korához képest; alkatra pedig igencsak vézna.

A gyógyító bólintott, hátralépett, és kitarta az ajtót Quinn előtt.

Ő egy pillanatig habozott, majd Axe-re pillantott, és biccentett neki.

– Köszönöm.

– Ez csak természetes – vont vállat Axe egy apró mosollyal, és a nyitott ajtó felé intett. – Csak utánad.

Quinn összevonta a szemöldökét. Eltöprengett rajta, vajon miért van itt a lány, ám végül belépett. A sápadt arcú nő az ágyban azonnal magához rántotta a figyelmét.

Lorraine furcsán nézett ki – valahogy kivészett belőle az élet. Hátba lötték, amikor az összecsapáskor Quinn szabadjára engedte a baziliszkuszt. Ismeretlen érzés hasított akkor Quinnbe. Meg akarta ijeszteni az ellenséget. Azt akarta, hogy meneküljenek Neiss elől. Hogy aztán meghaljanak. Abban a pillanatban azonban nem gondolt arra, hogy mindenki Neisst tartja fenyegetésnek – még azoknak

a lovai is, akiket meg akart védeni. Lorraine teljesen védtelen maradt, amikor az íjászok célba vették. Az állatok csak a félelmet ismerték, és Quinn hibája majdnem Lorraine életébe került.

Quinn keze ökölbe szorult, amikor ránézett arra az emberre, aki egyike volt azoknak, akik valóban törődtek vele és a jövőjével.

Nem értette ezt az idegen érzést, ami most megrohanta, és ami minden alkalommal szorítani kezdte a mellkasát, amikor magában újrajátszotta az eseményeket. Ha képes lenne megváltoztatni azokat a lépéseket, amiket a csatában tett, megtenné. A félelemből szőtt teremtményeket már akkor megidézte volna, amint észleli a támadás jeleit. Lemészárolta volna a támadóikat. Megakadályozta volna, hogy ez valaha is megtörténjen. Megtette volna...

– Minden rendben? – szólalt meg Axe a háta mögött.

Quinn megdermedt, és leküzdötte a mellkasát szorító érzést. Aztán megköszörülte a torkát.

– Jól vagyok – mondta.

A fiatal lány csettintett a nyelvével. Megkerülte Quinnt, és elfoglalta az egyetlen üres széket az ágy végénél. Lehuppant rá, kinyújtotta a lábait, mit sem törődve azzal, hogy egy hercegnőnek illene keresztbe tennie őket.

– Úgy nézel ki, mint akinek büntudata van.

Quinn elsápadt.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy úgy nézel ki, mint akinek büntudata van

– ismételte meg Axe. Quinn felé biccentett. – Ökölbe szorítottad a kezed. Hozzá pedig elég savanyú képet vágasz... És ha tudni akarod, nem vagy valami szép látvány...

– Valamire talán célozni szeretnél? – kérdezte Quinn szárazon.

Axe idegesítő módon szívta be a levegőt a fogai között.

– Semmire – rázta meg a fejét.

Quinn még jobban összehúzta a szemöldökét, elfordult, és az ágy szélére ült. Kézbe vette Lorraine nyirkos ujjait, és gyengéden megszorította őket.

– Igazából... – szólalt meg újra Axe. Quinn rámordult, de ő folytatta: – Lenne egy kérdésem.

– És miért gondolod, hogy választ is fogsz kapni? – vágott vissza Quinn hűvösen.

Axe hallgatott, és Quinn már kezdte azt hinni, hogy nem is fog felelni, amikor mégiscsak megszólalt.

– Nem gondolom, de mi baj lehet abból, ha kérdezek? Sok mindent megtudhatsz, ha mersz próbálkozni. Sosem tudhatod, mit hajlandók megosztani az emberek...

Az istenekre! A lány rosszabb volt, mint Draeven, és épp olyan manipulatív, mint Lazarus. Bár közel sem olyan ügyes. *Még nem.* Túlságosan őszinte volt ahhoz, hogy olyan jó legyen benne, mint a férfi, akit Quinn szolgált.

– Semmit. Szóval ha befejezted a kíváncsiskodást, akkor szeretnék segíteni neki – morgott Quinn, és visszafordult az alvó Lorraine-hez.

– Gyógyító vagy? – kérdezte Axe, teljesen figyelmen kívül hagyva Quinn szavait.

– Nem.

– Akkor hogyan akarsz segíteni neki?

Quinn hajszálnyira volt attól, hogy ott helyben leteremtse a lányt, amikor Lorraine megmozdult. Quinn egyből felfigyelt a mozgásra. Gyenge nyögés szökött ki a vazallustársa ajkai közül. Quinn gondterhelten nézte; nem igazán tudta, mit tegyen, de ahogy a gyógyító mellé lépett, intett neki, hogy mozduljon.

– Fel! Fel! – parancsolta az idős nő ilvasi nyelven.

Quinn felállt, és komoran figyelte, ahogy az öregasszony félrehúzza a takarókat. A nehéz anyag alatt Lorraine meztelen volt. Az egész teste reszketett. Kötszerek és véres rongyok borították a hasa nagy részét. Az oldalát csíkokra vágott anyagdarabokkal kötötték át, hogy a sebei ne nyíljanak szét; a hátán lévő, ahol a nyíl befelűródott, és elől, ahol ismét felszakította a bőrét.

A gyógyító felszisszent, amikor félrehúzta a kötést, hogy meg tudja nézni a sebet. A lyukat cérnával varrták össze, de a seb szélét vörösesbarna, megalvadt vér fedte, és amint Lorraine újra megmozdult, egy csepp friss vér buggyant ki.

Az asszony káromkodva Quinn felé intett.

– Én?

– Nem. A gyógyfőzet! – válaszolta a nő ilvasi nyelven. Quinn Axe felé fordult, de ő már fordította is.

Quinn mögött, egy kis asztalon, színes folyadékokkal és különféle porokkal teli tégelyek, tiszta kötszerek, cérna és olló sorakoztak. Voltak ott más eszközök is, amelyek talán még fel is keltették volna Quinn érdeklődését, ha épp nem Lorraine-on használják őket. A tekintete végigsiklott a választékon, amikor egy telt kar elnyúlt előtte, és megragadott egy kis kőtálat. Halványan izzó zöld folyadék lötyögött benne.

A gyógyító ciccegve félretolta Quinnt a tomporával, hogy le tudjon térdelni az ágy mellé. A kőedényt Lorraine berepedezett ajkához tartotta, a fejét megemelte, majd megdöntötte a tálat, és a zöld anyagot Lorraine szájába folyatta. Lorraine még eszméletlenül is tiltakozott, köhögött, miközben a gyógyfőzet lecsorgott a torkán. Az egész percekig eltartott, és Quinn tehetetlenül nézte.

Axe-re pillantott, de a lány csak vállat vont, előrehajolt, és könyökét a térdére támasztotta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Ne vedd magadra! Harrietta nagyszerű gyógyító, de a modorra borzalmas – rázta meg a fejét, mire a hajába font gyöngyök összekoccantak.

– Igen, nos, nem ő az egyetlen – vágott vissza Quinn félreérthetetlenül.

Axe hátradőlt, és kezét a mellkasára szorította, mintha most végig sértette volna.

– Nem miattam került abba az ágyba – védekezett.

Quinn összeszorította a fogait.

– Mindig megfeketednek az ereid, amikor ideges vagy?

A lány szavaitól megfagyott benne a vér. Lenézett magára, és valóban, az erei elsötétültek, a bőre alatt fekete árnyakként kanyarogtak. Quinn lassan mély levegőt vett, és válasz helyett csak annyit suttogott:

– Mindjárt visszajövök.

Azzal sarkon fordult, kivágta az ajtót, és már félúton járt a folyosón, amikor hallotta, hogy az ajtó másodszor is becsukódik.

– Várj! – kiáltott utána Axe, és utánaaszaladt. Néhány lépéssel arébb lefékezett, de a csizmája még továbbcsúszott a fényes padlón, ezért majdnem Quinn orra előtt állt csak meg.

– Mit akarsz? – kérdezte Quinn, azon töprengve, vajon Fortuna a kegyeibe fogadja-e, vagy kikap tőle egy pechsorozatot, ha megpróbál egy szívességet kérni. Például azt, hogy Axe hagyja végre békén őt. Nem engedhette meg magának most a balszerencsét.

– Kíváncsivá tettél – mondta a kalózhercegnő, és kifújta egy fényes, vörös hajtincset az arcából. – Elég goromba vagy, és ott van az a feketemágia-dolog...

– Te látod a mágiámat? – szakította félbe Quinn, teljesen felé fordulva. – Ez hogy lehet? – kérdezte parancsolóan.